

TOM WOLFE
BLOODY
MIAMI

Traducció de Marina Espasa

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *BACK TO BLOOD*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2013
© TOM WOLFE, 2012
© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: MARINA ESPASA, 2013
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1720-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.840-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Els personatges i els esdeveniments d'aquest llibre són ficticis.
Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, és una coincidència
sense cap intencionalitat per part de l'autor.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*Per a la Sheila
i a la memòria d'Angel Calzadilla*

Índex

<i>Agraïments</i>	9
Pròleg: «Som a Mii-AH-mii ara»	11
1. L'home del pal	33
2. La rebuda de l'heroi	75
3. El terrible home dèbil	107
4. Magdalena	135
5. El mico pixaner	163
6. Pell	187
7. El matalàs.	215
8. La regata del Dia de Colom	261
9. El compromís de South Beach	305
10. La Super Bowl del món de l'art.	345
11. Ghislaine	389
12. Justícia jujitsu	427
13. A la moda cubana	473
14. Noies de cues verdes	509
15. Les xafarderes	545
16. Humiliació número u	579
17. Més humiliació	605

18. <i>Na zdrovia!</i>	635
19. La puta	663
20. La testimoni	685
21. El cavaller de Hialeah	721

Agraïments

Aquest llibre que teniu davant deu molt a la generositat de l'alcalde de Miami Manny Diaz, que va presentar l'escriptor a tota una pila de gent el Dia U... El cap de policia John Timoney, nascut a Dublín, el policia irlandès més extraordinari de la història de Nova York, Filadèlfia i Miami, que el va enviar de seguida amb una llanxa de la patrulla marítima de Miami i després li va ensenyar, gràcies a quatre detalls, un Miami que, si no, hauria estat invisible. Detalls que aquest policia irlandès coneix prou bé. Al cap i a la fi, estudia Dostoievski a les nits... l'Oscar i la Cecile Betancourt Corral, dos periodistes exemplars de Miami que li van oferir la primera onada de benvinguda i que després li van permetre parlar amb tothom, a tot arreu i quan fos (amb l'ajuda habilíssima de la Mariana Betancourt)... l'Augusto Lopez i la Suzanne Stewart, que li van presentar el gran antropòleg haitià Louis HERNs Marcelin... el Barth Green, el famós neurocirurgià que dedica la major part del seu temps als haitians i a Haití, que el va dur al Little Haiti de Miami... i el seu col·lega Roberto Heros... el Paul George, l'historiador, que li va fer el seu famós gran *tour*... la

Katrin Theodoli, constructora d'aquells iots de Miami que semblen F-15 i que, més que començar a navegar, arrenquen a volar, que el va fer entrar a la inauguració del seu iot més increïblement atòmic... el Lee Zara, que li va explicar unes quantes històries... que van resultar ser certes!... la Maria Goldstein, la professora que li va permetre conèixer la història real que hi ha darrere d'un dels incidents més bèsties de la història de l'educació pública de Miami... l'Elizabeth Thompson, la pintora, que sabia coses sobre les vides dels artistes a Miami sense les quals no se n'hauria sortit... No ho portava al currículum, però la Christina Verigan va resultar ser una mèdium, una lectora de ments, una erudita i una mestra... I no puc oblidar el Herbert Rosenfeld, un dels grans geògrafs socials de Miami... la Daphne Angulo, una retratista incomparable del Miami dels joves, els de classe alta i els de rendes baixes... el Joey i la Thea Goldman, no només impulsors sinó també motors del barri artístic de Wynwood, l'equivalent del Chelsea novaiorquè a Miami... l'Ann Louise Bardach, l'autoritat a qui s'ha de recórrer per a tot el que faci referència a la Cuba fidelista d'avui i al nexa l'Havana-Miami... així com Peter Smolyansky, Ken Treister, Jim Trotter, Mischa, Cadillac, Bob Adelman, Javier Perez, Janet Ney, George Gomez, Robert Gewanter, Larry Pierre, l'assessor Edide Hayes, Alberto Mesa i Gene Tinney... i un altre àngel de la guarda per als qui acaben d'arribar a la ciutat. Ja saps qui ets.

PRÒLEG

Som a Mii-AH-mii ara

«**T**u...
tu...
tu... edites la meva vida... ets la meva dona, la meva *Mac the Knife*». La gràcia de la qüestió seria, aquí, que ell potser és l'editor d'un dels sis diaris més importants dels Estats Units, el *Miami Herald*, però ella és qui l'edita a ell. Ella... l'edita... a ell. La setmana passada es va oblidar del tot de trucar a l'alcalde —el del llavi leporí operat— i de trucar a l'internat on va el seu fill Fiver, Hotchkiss, i la Mac, la seva dona, la seva *Mac the Knife*, s'ho va prendre molt malament, i amb raó... però llavors ell havia mig cantussejat aquesta rima amb la melodia de la cançó «You Light Up My Life». «Tu... edites la meva vida... ets la meva dona, la meva *Mac the Knife*», i l'havia fet somriure a contracor, i el somriure havia vençut el mal humor, el «N'estic farta de tu i de les teves frivolitats». Funcionaria una altra vegada? Ara? S'atrevia a tornar-ho a provar?

En aquell moment la Mac tenia el control, estant com estava rere el volant de l'híbrid Mitsubishi Green Elf aca-

bat d'estrenar i ridículament atapeït, un vehicle *chic* i moralment «progre», furetejant entre les fileres de cotxes aparcats a banda i banda, retrovisor contra retrovisor, a la part posterior del local nocturn de moda d'aquell mes a Miami, el Balzac's, una mica més enllà del Mary Brickell Village, i mirant de trobar, en va, un lloc buit. Conduïa el seu cotxe. Estava enfadada, aquesta vegada —i sí, una vegada més amb raó—, perquè aquest cop les frivolitats d'ell els havien fet sortir tardíssim de casa per anar cap al Balzac's, i per això ella havia insistit a conduir fins a aquella meca dels llocs de moda amb el seu Green Elf. Si ell hagués dut el seu BMW, no hi haurien arribat mai de la vida, perquè era un conductor lent i prudent fins a l'exasperació... cosa que el feia preguntar-se si ella no volia dir amb això que era tímid i poc home. En qualsevol cas, ella havia agafat el rol masculí, i l'Elf havia volat fins al Balzac's com una fletxa, i ara eren allà, i la Mac no estava contenta.

Una llanta enorme, de gairebé dos metres de diàmetre i quaranta-cinc centímetres d'ample, col·locada tres metres més amunt de l'entrada del restaurant, emmarcava un bust d'Honoré de Balzac «manllevat» —tal com els artistes d'avui anomenen el robatori artístic— del famós daguerreotip del fotògraf conegut com Nadar. Havien girat els ulls de Balzac perquè miressin directament als dels clients i li havien inclinat els llavis cap amunt per crear un somriure, però el «manllevador» era un bon escultor, i una llum provinent de l'interior tenyia tota la superfície de la llanta amb una brillantor daurada, i a *tout le monde* li encantava. La il·luminació al pàrquing, en canvi, era miserable. Uns llums industrials col·locats molt amunt creaven una mena de capvespre elèctric tènue i tenyien les fulles de les palmeres de co-

lor groc. «Filtre groc»: veure'l i deprimir-se va ser tot u. L'Ed estava força, força deprimint... assegut, lligat amb el cinturó al seient del copilot, que havia hagut de fer lliscar enrere fins al màxim per enquibir les cames llargues en aquell cotxe minúscul i de color de gespa, orgullós de ser verd, el Green Elf de la Mac. Se sentia com un dònut, com la roda de recanvi de mida de joguina que duia aquell Elf.

La Mac, una noia corpulenta, acabava de complir quaranta anys. Ja era una noia corpulenta quan l'havia coneguda divuit anys abans a Yale... ossos grossos, espatlles amples, alta, metre setanta-vuit, de fet... prima, àgil, forta, una atleta i mitja... torrada pel sol, rossa, plena de vida... Per caure d'esquena! Absolutament encantadora, aquella noiota seva! Dins del grup de noies encantadores, tot i això, les noies corpulentes són les primeres que creuen aquella frontera invisible més enllà de la qual tot el que poden esperar és ser qualificades de «dona molt atractiva» o «força única, de debò». La Mac, la seva dona, la seva *Mac the Knife*, havia creuat aquella línia.

La Mac va deixar anar un sospir tan profund que va acabar traient aire entre les dents.

—Seria d'esperar que tinguessin aparcacotxes en un restaurant així. Ja claven prou.

—Això és veritat —va dir ell—. Tens raó. L'Stone Crab del Joe, l'Azul, el Caffè Abbracci i... com es diu aquell restaurant al Setai? Tots tenen aparcacotxes. Tens tota la raó.

«La teva visió del món és la meva *Weltanschauung*. Què tal si parlem de restaurants?»

Una pausa.

—Espero que siguis conscient que anem molt tard, Ed. Són les vuit i vint. És a dir que ja fem vint minuts

tard i encara no hem trobat un lloc per aparcar i hi ha sis persones que ens esperen, allà dins...

—Bé, no sé què més hauria... he trucat al Christian.

—... i se suposa que ets l'amfitrió. Te n'adones? Ets capaç de captar-ho d'alguna manera?

—Bé, he trucat al Christian i li he dit que comences-sin a demanar les begudes. Pots estar segura que el Christian no tindrà cap problema amb això, ni la Marietta tampoc. La Marietta i els seus còctels. No conec ningú més que demani còctels.

«O què tal uns quants comentaris brillants i il·lustratius sobre els còctels o la Marietta, qualsevol dels dos temes, o tots dos alhora?».

—I què? És que no és educat, fer esperar tanta gent. Ho dic de debò. Seriosament, Ed. És tan frívol. És que no ho puc suportar.

«Ara! Aquesta era l'oportunitat! Aquesta era l'esclatxa en el mur de paraules que havia estat esperant! Una obertura! Era arriscat, però...» I, gairebé encertant l'afinació i la tonada, comença a cantussejar:

—Tu...

»tu...

»tu... edites la meva vida... ets la meva dona, la meva *Mac the Knife*...

Ella va començar a bellugar el cap d'una banda a l'altra.

—No sembla que em faci gaire efecte, oi?

Bah! I què era allò que li aflorava furtivament als llavis? Era un somriure, un somriure petit i a contracor? Sí! L'«Etic fart d'aguantar-te» començava a fondre's una altra vegada.

Eren a mig camí del carril que vorejava l'aparcament quan van aparèixer dues figures davant els llums del cot-

xe que caminaven cap a l'Elf i cap al Balzac's. Dues noies de cabells foscos que xerraven i semblava que acabaven d'aparcar el cotxe. No podien tenir més de dinou o vint anys. Les noies i l'Elf vagabund es van acostar de seguida. Les noies duïen uns pantalonets texans de cintura perillosament propera als monts de Venus i amb els camals tallats fins a... aquí... pràcticament fins al maluc, i tots esfilagarsats. Unes cames llarguíssimes que semblaven de model, perquè a més duïen uns talons rutilants de quinze centímetres com a mínim. Els talons semblaven de fibra acrílica o una cosa semblant. Els ulls de les dues noies estaven tan pintats que semblava que flotessin en quatre piscines d'aigua negra.

—Oh, això sí que és ser atractiva —va murmurar la Mac.

L'Ed no podia treure'ls els ulls del damunt. Eren *latinas*, tot i que no hauria pogut explicar per què ho sabia, de la mateixa manera que sabia que *latina* i *latino* eren paraules en espanyol que només existien a Amèrica. Aquell parell de *latinas*, sí, eren vulgars, d'acord, però la ironia de la Mac no aconseguia contradir la realitat. Atractives? Amb «attractives» no en tenia ni per començar per descriure el que sentia! Quines cames més llargues i tendres que tenien aquell parell de noies! Quins pantalonets més curts, curtíssims! Tan curts, que se'n podien desprendre en un tres i no res. En un instant podien jugar nues i oferir-li els seus conyets sucosos i els seus culets trencaous perfectes... a ell! I això era, òbviament, el que volien! Va notar la tumescència masculina elevant-se-li sota els pantalons Jockey blancs i cenyits que duïa! Ah, noies brutotes inefables!

Mentre la Mac les avançava, una de les noies brutotes va assenyalar el Green Elf i totes dues van començar a riure. A riure, eh? No semblaven capaces d'apreciar la

categoria del Green... o com estava de moda, l'Elf, com era l'últim crit. I encara podien imaginar-se menys que l'Elf, completament equipat com anava amb accessoris Green i diversos mesuradors mediambientals esotèrics, més un radar ProtexDeer, no podien ni imaginar-se, doncs, que aquell cotxet èlfic costés 135.000 dòlars. Hauria donat el que fos per saber què estaven dient. Però aquí, dins de la clofolla de l'Elf, amb les finestres de vidres tèrmics policarbonats, les portes i els panells de fibra de vidre i l'aire condicionat a base de reciclatge d'aire evaporat, no se sentia ni una mosca del que passava a fora. Parlaven en anglès? Els llavis no es movien de la manera en què es mouen els llavis quan la gent parla en anglès, va decidir el gran lingüista àudio-visionari. Havien de ser llatines. Oh, noies brutotes llatines inefables!

—Déu meu —va dir la Mac—. D'on coi creus que treuen aquests talons que s'illuminen així? —Un to de veu conversadora normal! Ja no estava enfadada. S'havia trencat l'encanteri!—. He vist aquesta mena de pals de llum per tot arreu quan hem passat per davant del Mary Brickell Village —continuava—. No tenia ni idea de què eren. El lloc semblava una botiga de Carnestoltes, amb tots aquests llums estridents al fons i aquesta mena de noies mig despullades oscil·lant per allà sobre els talons... Creus que és una cosa de cubanes?

—No ho sé —va dir l'Ed. I no va afegir res més, perquè tenia el cap tan tombat com podia per poder captar-ne una última visió des de darrere. Trencau perfectes! Podia veure com els lubricants i els bacteris s'endinsaven cap a l'entreuix d'aquells pantalonets curts, curts, curts! Curts curts curts curts! Sexe! Sexe! Sexe! Sexe! Vet aquí el sexe a Miami, dalt d'uns trons daurats i acrílics!

—Bé —va dir la Mac—. Tot el que puc dir és que la

Mary Brickell* deu estar escrivint una carta al director des de la tomba.

—Ei, m'agrada, això, Mac. T'he dit mai que ets força enginyosa, quan vols?

—No. Te'n deus haver oblidat.

—Doncs ho ets! «Escrivint una carta al director des de la tomba»! T'ho dic de debò. Preferiria rebre una carta de la Mary Brickell des d'un parell de metres sota terra que no pas les cartes que rebo de maníacs... que van pel món traient escuma per la boca. —Va improvisar una rialla—. És molt divertit, això, Mac.

«Enginy. Bon tema! Excellent. O bé, ei, ¿per què no parlem de la Mary Brickell, del Mary Brickell Village, de les cartes al director, de putetes sobre acrílic, de qualsevol cosa mentre no sigui del “n'estic farta”?»

Com si li hagués llegit la ment, la Mac va fer una ganyota amb la meitat de la boca que es va convertir en un somriure dubtós —però un somriure, al cap i a la fi, gràcies a Déu— i va dir:

—Però, Ed, de debò, arribar així de tard, fer-los esperar a tots, és tan-n-n-n desastrós. No és educat i no està bé. És tan frívol. És... —es va aturar—, és... és... és del tot indolent.

Ho ho! «Frívol», havia dit? Verge Santíssima, i «indolent», també! Per primer cop en tota aquella sortida lúgubre a l'Ed li van venir ganes de riure. Aquestes eren dues de les paraules de la Mac Blanca Anglosaxona i Protes-

* Mary Brickell era una de les grans terratinents del segle XIX de la zona on ara s'aixeca la ciutat de Miami, i promotora d'algunes de les carreteres i bulevards que encara existeixen. El seu nom bateja un dels barris del centre de la ciutat, el Mary Brickell Village. (*N. de la T.*)

tant. En tot el comtat de Miami-Dade, en tot el Gran Miami, incloent-hi Miami Beach, només els membres de la petita tribu minvant i en perill d'extinció a la qual tots dos pertanyien, la dels Blancs Anglosaxons Protestants, els WASP, utilitzaven els termes «frívol» i «indolent» o tenien una mínima idea del que significaven. Sí, ell també era un membre d'aquell gen moribund, el del Blanc Anglosaxó Protestant, però era la Mac qui n'abraçava la fe de manera conscient. No la fe protestant religiosa, això no cal ni dir-ho. Ningú a la costa Est o Oest dels Estats Units que aspirés a entrar en algun nivell de sofisticació era religiós, ja, i segur que no ho era algú que s'hagués llicenciat a Yale, com havia fet la Mac. No, la Mac era un exemple del gen WASP en un sentit moral i cultural. Era la purista WASP que no podia tolerar la ganduleria o la desgana, que eren el punt de partida per a la frivolitat i la indolència. La ganduleria i la indolència no volien dir només malbaratament o falta de criteri. Eren immorals. Eren l'aversion a treballar. Eren un pecat contra un mateix. No suportava passejar sota el sol, per exemple. A la platja, si no hi havia res a fer, organitzava marxades ràpides. Vinga, tothom! Amunt! Som-hi! Farem deu quilòmetres en una hora per la platja, sobre la sorra! Això sí que era un èxit! En poques paraules, si mai Plató hagués convençut Zeus —Plató afirmava que creia en Zeus— perquè el reencarnés i així pogués tornar a la terra i trobar la dona WASP arquetípica, hauria vingut aquí a Miami i hauria triat la Mac.

Sobre el paper, l'Ed era un membre arquetípic de la raça, també. Escola privada, Yale... alt, metre vuitanta-set, esvelt i gairebé desmanegat... cabells de color castany clar, espessos però saltejats amb centellejos de gris... semblaven fets de *tweed* de Donegal, els seus cabells... i, és

clar, hi havia el nom, el seu cognom, que era Topping. Ell mateix s'adonava que Edward T. Topping IV era WASP al màxim, fins al punt de ser satíric. Ni tan sols els reis de l'esnobisme més esnob, els britànics, tendien a posar-se els III, IV, V i l'ocasional VI que et podies trobar als Estats Units. Aquest era el motiu pel qual tothom havia començat a anomenar «Fiver» el seu fill Edide. El seu nom complet era Edward T. Topping V. Cinc era prou inusual encara. Qualsevol nord-americà amb un III o més després del nom era un WASP o tenia uns pares que desitjaven de forma desesperada que ho fos.

Però, Déu meu, què coi hi feia un WASP, una última ànima perduda d'un gen moribund, editant el *Miami Herald* amb un nom com Edward T. Topping IV? Havia acceptat la feina sense tenir-ne ni idea. Quan el grup Loop va comprar el *Miami Herald* a la McClatchy i, de sobte, el va promocionar d'editor de la pàgina d'opinió del *Chicago Sun-Times* fins a editor en cap del *Herald*, només se li va ocórrer una pregunta: ¿quina mena d'impacte tindria això a la revista d'exalumnes de Yale? Aquesta era l'única cosa que li va ocupar l'hemisferi esquerre del cervell. Ah! Sí que el departament corporatiu de recerca del grup Loop va provar de donar-li instruccions. Ho van provar. Però, d'alguna manera, tot el que van mirar d'explicar-li sobre la situació a Miami va passar rabent per les àrees Broca i Wernicke del seu cervell... i es va dissipar com una boira matinera. ¿Miami era l'única ciutat del món on més de la meitat dels ciutadans eren immigrants recents, entenen per recents els darrers cinquanta anys?... Mmm... Qui ho hauria pogut endevinar? ¿I una part d'ells, els cubans, controlaven la ciutat políticament: alcalde cubà, caps de districte cubans, policies cubans, policies cubans i més policies cubans, un seixan-

ta per cent del cos era cubà, més un deu per cent de llatins, un divuit per cent de negres americans, i només un dotze per cent d'anglos? ¿I la població no estava estructurada més o menys de la mateixa manera?... Mmm... interessant, segur... fossin el que fossin els «anglos». ¿I no eren tan dominants, els cubans i la resta de llatins, que el *Herald* havia hagut de crear tota una edició espanyola, completament separada, *El Nuevo Herald*, amb tots els empleats cubans, si no volia arriscar-se a convertir-se en irrellevant?... Mmm... Va suposar que ja ho sabia, això, més o menys. ¿I els negres americans estaven ressentits contra els policies cubans, que semblava que haguessin baixat del cel, de tan sobtadament com havien aparegut, amb l'únic objectiu de molestar els negres?... Mmm... Imagini's això. I va provar d'imaginar-s'ho... durant cinc minuts... abans que la pregunta s'esvaís sota una altra qüestió, que semblava que volia dir que la revista d'exalumnes enviaria el seu propi fotògraf. ¿I els haitians, que havien estat arribant sense parar a Miami en quantitats no reconegudes de desenes de milers, molestos perquè el govern nord-americà legalitzava immigrants cubans en un tancar i obrir d'ulls, però no els concedia res als haitians?... I ara els veneçolans, nicaragüencs, porto-riquenys, colombians, russos, israelians... Mmm... De debò? Me n'hauré de recordar, d'això... Com anava, tot?...

Però l'objectiu d'aquelles instruccions, i això van provar d'explicar-ho a l'Ed de manera subtil, era que no identifiqués totes aquelles tensions i friccions com a fonts potencials de notícies a la ciutat de la immigració. Oh, no. L'objectiu era animar l'Ed i el seu equip perquè «permetessin» i destaquessin la Diversitat, que era una cosa bona, fins i tot noble, i no la divisió, que ens podem ben estalviar. L'objectiu era indicar-li a l'Ed que havia d'anar

amb compte a no enfrontar cap d'aquelles faccions... Havia de «mantenir l'estabilitat» durant el període en què el grup concentraria tots els esforços a «ciberificar» el *Herald* i *El Nuevo Herald*, a alliberar-los del vell i vetust embolcall de tinta i convertir-los en llustroses publicacions *online* del segle XXI. El subtext era: mentrestant, si els cadells comencen a grunyar, a lladrar i a esbudellar-se els uns als altres amb les dents, celebra'n la Diversitat i assegura't que les dents surten ben blanques.

Això va ser fa tres anys. Com que no se'ls va escoltar gens, l'Ed no va començar amb bon peu. Tres mesos després d'haver-se establert com a director, va publicar la primera part d'un reportatge d'un jove periodista amb empenta sobre la misteriosa desaparició de 940.000 dòlars que el govern federal havia assignat a una organització anticastrista de Miami perquè comencessin unes emissions de televisió cap a Cuba que no poguessin ser interferides. No es va demostrar mai que una sola dada del reportatge fos falsa, i ni tan sols es va poder qüestionar lleugerament. Però va aixecar una polseguera tan grossa de «la comunitat cubana» —fos qui fos qui la integrés— que li van parar els peus, a l'Ed. «La comunitat cubana» va sobrecarregar els telèfons, el correu electrònic, la pàgina web, i fins i tot els faxos del *Herald* i de les oficines del grup Loop de Chicago, que es van col·lapsar. Es van formar masses de gent davant de les portes del *Herald* durant uns quants dies, gent que cridava, cantava, protestava, duia pancartes amb expressions com ara EXTERMINEU TOTES LES RATES ROGES... HERALD: FIDEL, SÍ! PATRIOTISME, NO!... BOICOTEJA L'HAVANA HERALD... EL MIAMI HEMORROIDES... MIAMI HERALD: LA PUTA DE CASTRO... Una pluja incessant d'insults a la ràdio i a la televisió en espanyol qualificava els nous propietaris del *Herald* —el grup

Loop— de virulent «virus de l'extrema esquerra». Amb els nous comissaris, el *Herald* s'havia convertit, obertament, en un niu «d'intellectuals radicals de l'ala esquerra», i el nou director, Edward T. Topping IV, era un «company de viatge del castrisme i un beneït». Uns quants blogs identificaven el jove emprenedor que havia escrit el reportatge com un «comunista provat», i es van distribuir cartells i fullets per tot Hialeah i Little Havana amb la seva foto, la seva adreça o els seus números de telèfon, mòbil i fix, sota l'enunciat BUSCAT PER TRAÏCIÓ. Tant ell i la seva dona com els seus tres fills van rebre amenaces de mort tan letals com una ràfega de metralladora. La resposta del grup, llegida entre línies, va consistir a qualificar l'Ed com un ximple arcaic, cancel·lar la segona i tercera part del reportatge, comminar el ximple que no cobris mai més els grups anticacistes, com a mínim no fins que la policia els hagués acusat d'assassinat, incendi provocat o assalt premeditat a mà armada amb un nombre significatiu de baixes, i remugar per culpa del cost de refugiar el reporter i la seva família —cinc persones— en una casa segura durant sis setmanes i, encara pitjor, haver de pagar-los els guardaespalles.

Així va aterrar l'Edward T. Topping IV al bell mig de la lluita als carrers, dins d'un platet volador provinent de Mart.

Mentrestant, la Mac havia arribat al final del carril amb el Green Elf i es dirigia cap al següent.

—Ei, tu... —va exclamar, però es va aturar de seguida, perquè no estava del tot segura de com insultar el malfactor que tenia just davant.

Anava enganxada al cul d'un Mercedes Tan, aquell model europeu amb tanta classe (potser fins i tot era un Maybach), que brillava enmig del capvespre elèctric i malaltís... recorrent el carril tot buscant un lloc per apar-

car. Òbviament, si n'apareixia un el Mercedes hi arribaria abans.

La Mac va alentir perquè augmentés la distància entre els dos cotxes. Just llavors van sentir un vehicle que accelerava de manera brutal. Pel so que feia, el conductor devia canviar de carril fent un gir de cent vuitanta graus, tan de pressa que els pneumàtics xerricaven com si estiguessin enmig d'un assassinat sangonós. Arribava per darrere a una velocitat temerària. Els seus llums van inundar l'interior del Green Elf.

—Qui són aquests idiotes? —va dir la Mac. Encara va cridar poc.

Ella i l'Ed es van preparar per al xoc imminent, però el cotxe va frenar a l'últim instant i es va aturar a menys d'un centímetre del seu para-xocs posterior. El conductor va donar gas un parell o tres de cops més.

—Però què es pensa que fa, aquest maníac? —va dir la Mac—. No hi ha espai per deixar-lo passar, encara que volgués fer-ho!

L'Ed es va girar al seient per clissar l'ofensor.

—Déu meu, quins llums més potents! Només puc distingir que és alguna mena de descapotable. Em sembla que la conductora és una dona, però no ho puc veure bé.

—Putxa mal educada! —va dir la Mac.

Llavors... l'Ed no s'ho podia creure. Just davant seu, a la filera de cotxes que tenien a la dreta, s'havien il·luminat un parell de llums posteriors vermells. I després un llum vermell de fre a la part superior de la finestra de darrere! Si era tan alt, aquell llum havia de ser d'un Escalade o d'un Denali, una mena de SUV bestial, en qualsevol cas. Podia ser que... algú estigués a punt de posar en marxa un d'aquells murs impenetrables fets de peces de metall?

—No m’ho puc creure —va dir la Mac—. No m’ho creuré fins que no surti marxa enrere. Això és un miracle.

Ella i l’Ed van mirar endavant com un sol home, per veure si la competència, el Mercedes, havia vist els llumets i estava fent marxa enrere per reclamar el lloc. Gràcies a Déu, el Mercedes no havia vist cap llum de fre... continuava circulant... ja estava gairebé al final del carril... s’havia perdut el miracle sencer.

A poc a poc el vehicle anava sortint de cul del mur de cotxes... una cosa grossa i negra, enorme! A poc a poc... Era un monstre anomenat Annihilator. Chrysler l’havia començat a fabricar el 2011 per competir contra el Cadillac Escalade.

La llum crua del cotxe que tenien al cul va començar a retirar-se de l’interior de l’Elf i després es va apagar bruscament. L’Ed va mirar cap al darrere. El conductor havia posat la marxa enrere i estava fent un gir de cent vuitanta graus. Ara l’Ed el podia veure millor. Sí, era una dona, amb els cabells foscos, jove, pel que semblava, i el descapotable —mare de Déu!— era un Ferrari 403 blanc!

L’Ed va assenyalar cap a la finestreta posterior i va dir a la Mac:

—La teva puta mal educada se’n va. Està fent mitja volta i torna cap a l’altre carril. I no endevinaries mai què condueix... un Ferrari 403!

—I això vol dir que...?

—És un cotxe de 275.000 dòlars! Té gairebé cinc-cents cavalls de potència. A Itàlia els fan servir per fer carreres. Vam publicar un reportatge sobre els Ferrari 403.

—Oh, recorda’m que m’asseguri de buscar-lo —va dir la Mac—. L’únic que m’importa del cotxe meravella

aquest, ara mateix, és que la puta mal educada se n'hagi anat amb ell.

El brogit omnívor del cotxe meravella va augmentar des de darrere, i després els xerrics cridaners dels pneumàtics, quan la dona va cremar goma per desaparèixer marxa enrere per on havia arribat.

Feixuc... feixuc... l'Annihilator feia marxa enrere. Pesant... corpulent... la seva part posterior, negra i gegantina, va començar a girar cap al Green Elf per maniobrar abans d'encarar-se cap a la sortida. L'Annihilator semblava un gegant a punt de menjar-se els Green Elfs com si fossin pomes o barretes proteíniques de cereals. En notar exactament això, la Mac va tirar l'Elf una mica enrere, per deixar l'espai que li feia falta al gegant.

—Has pensat mai —va dir l'Ed— que la gent que compra aquestes coses mai no saben conduir-les? Tot els costa hores i hores. No estan preparats per dur un camió.

Ara, finalment, van poder fixar la vista en el que s'havia convertit gairebé en un tros de geografia mítica: una plaça d'aparcament.

—D'acord, noi —va dir la Mac, dirigint-se a l'Annihilator—. Posem-nos en marxa i avancem.

Tan bon punt va haver dit «avancem», el brogit mecànic d'un motor de combustió interna d'alta velocitat i un xiscler enfadat de goma van emergir des del carril de sortida. Mare de Déu: era un vehicle que accelerava gairebé tant com el Ferrari 403, però que pujava pel carril en la direcció equivocada. Com que la massa de l'Annihilator els bloquejava la visió, l'Ed i la Mac no podien saber què estava passant. En la fracció de segon següent l'acceleració va ser tan forta que el vehicle havia d'estar, pràcticament, damunt de l'Annihilator. Va sonar el clàxon de l'Annihilator i els seus llums de frenada van criiiiidar vermell, la

goma va xiiiiisclar, el vehicle que s'acostava va giiiiirar per evitar xocar amb la part del davant de l'Annihilator, i un blanc borrrrrós envoltat de centelleeeees neeeeeegres i també borrrrrrosos a la dreta de l'Ed, provinents de davant de l'Annihilator, va passar rabent fins a la miraculosa plaça d'aparcament i va deixar marcaaaaades a terra les traces de goma quan va frenar del tot just davant dels ulls de l'Ed i la Mac.

Xoc, desconcert... i bingo: els seus sistemes nerviosos centrals estaven envaïts per... la humiliació. El blanc borrrós era el Ferrari 403. Els petits trossos de negre borrrós eren els cabells de la puta mal educada. Ho havia aconseguit més de pressa del que es triga a explicar-ho. A l'instant en què havia vist que una plaça quedava lliure, la puta mal educada havia fet mitja volta, havia accelerat pel carril en direcció contrària, havia rodejat la filera de cotxes, havia tornat a accelerar pel carril següent un altre cop en direcció contrària, havia rodejat la filera de cotxes del final, havia pujat per aquest carril en direcció contrària, havia tallat per davant de l'Annihilator i s'havia ficat disparada a la plaça d'aparcament. Per a què servia un Ferrari 403, si no? I què hi podia fer un Green Elf passiu i benefactor, a part de ser una bona obra per a un planeta Terra ferit i prendre's la resta de coses com un home... o com un elf?

L'Annihilator li va enviar un parell de botzinades enfadades a la puta mal educada abans d'encarar avall, suposadament cap a la sortida. Però quedava la Mac. No anava enlloc. Estava furiosa, lívida.

—Què? Aquesta puta! —va dir—. Aquesta remaleïda puteta!

I mentre ho deia va fer avançar el Green Elf i el va aturar just darrere del Ferrari, que descansava a la dreta de l'Elf.

—Què fas? —va dir l'Ed.

La Mac va dir:

—Si es pensa que en sortirà indemne, d'això, ho té clar. Vol jugar? Molt bé, doncs juguem.

—Què vols dir? —va dir l'Ed. La Mac havia posat la mandíbula en posició definitivament WASP. Ell sabia què volia dir allò. Volia dir que la transgressió de la puta mal educada no eren només males maneres. Era un acte pecaminós.

L'Ed va notar com el cor li començava a bategar més de pressa. No li agradaven les confrontacions físiques ni les exhibicions d'ira en públic. A més, era el director del *Herald*, l'home del grup Loop a Miami. Fos el que fos allò en què es veïés involucrat en públic, es magnificaria cent vegades.

—Què penses fer? —Sabia que la veu li sortia ronca, de cop—. No crec que valgui la pena... —No sabia com acabar la frase.

La Mac no li feia cap cas, de tota manera. Tenia els ulls clavats en la puta mal educada, que justament ara sortia del descapotable. Només en podien veure l'esquena. Però tan bon punt es va començar a girar, la Mac va prémer el botó que obria la finestra del copilot, es va inclinar per sobre de l'Ed i va abaixar el cap per poder mirar la dona directament a la cara.

Quan la dona va haver girat del tot, va fer un parell de passes i es va aturar, i aleshores es va adonar que l'Ed l'acorrallava contra la paret de cotxes. I llavors la Mac l'hi va deixar anar:

—M'HAS VIST QUE ESPERAVA AQUEST LLOC, I NO MENTEIXIS I DIGUIS QUE NO! ON COI...?

L'Ed havia sentit cridar la Mac abans, però mai tan fort ni amb tanta fúria. El va espantar. La manera en què

s'inclinava cap a la finestra, la seva cara només a centímetres de la seva. La noiota havia passat al mode d'atac total WASP, i tothom ho pagaria molt car.

—... APRÈS AQUESTES MANERES, DE LES HURRICANE GIRLS?

Les Hurricane Girls eren una banda, molt coneguda, formada en gran part per noies negres d'un campament per a refugiats que s'havia instal·lat després de l'huracà Fiona, i que s'havien dedicat a realitzar una sèrie d'assalts i robatoris feia un parell d'anys. Això era exactament el que li feia falta. «La dona del director del *Herald*, implicada en una baralla racista» —podia escriure-ho ell mateix—, i en aquell precís instant es va adonar que aquella puta mal educada no venia d'una banda de noies o de res que se li assemblés. Era una dona jove i preciosa, i no només preciosa, sinó amb molt d'estil, *chic*, i rica, si l'Ed encara tenia una mica de criteri. Tenia els cabells brillants i foscos amb una clenxa al mig... quilòmetres de cabells... que li queien en forma de cascada, tots rectes avall abans de convertir-se en uns rínxols esponjats, just per sobre les espatlles... i un collaret daurat força bonic al voltant del coll... amb un penjoll en forma de llàgrima que va fer que els ulls de l'Ed baixessin fins ben bé a la regatera que s'obria entre dos pits joves que reclamaven ser alliberats del vestit minúscul de seda blanca sense mànigues que els constrenyia. En aquell punt, a mig camí dels malucs, va deixar-ho córrer. No va ni provar de clissar el parell de cames perfectament fetes i torrades que semblava que fessin un metre i mig d'allò més lúbric damunt d'un parell de botes blanques de cocodrill amb uns talons altíssims que l'elevaven de manera celestial i que feien que la mateixa Venus es queixés i sospirés. Duia una bossa petita de pell d'estruç. L'Ed no tenia ni

idea de com es deien totes aquelles coses, però sabia, per les revistes, que estaven molt de moda ara mateix i que eren molt cares.

—... O NO TENS CAP IDEA DE QUINA MENA DE LLADREGOTA BARATA ETS?

L'Ed va dir, en veu baixa:

—Vinga, Mac. Oblidem-nos-en. No val la pena.

El que volia dir era «Algú em pot reconèixer». Pel que feia a la Mac, però, ell ni tan sols hi era, allà. Només hi eren ella i la puta mal educada que l'havia ofesa.

Davant l'atac de la Mac, la bonica puta mal educada no va fer-se enrere ni un mil·límetre, ni va mostrar cap gest d'haver estat intimidada. Es va quedar allà dreta, amb un maluc més alt que l'altre, els artells d'una mà descansant sobre el maluc més alt, el colze aixecat obert al màxim i amb una mena de somriure als llavis, en una postura condescendent que més o menys deia: «Mira, tinc pressa i tu em barres el pas. O sigui que ja pots anar acabant el teu petit tsunami en una tasetta de te... ara mateix.»

—DÓNA'M NOMÉS UNA RAÓ...

No només no es va arrugar davant de l'atac de la Mac, sinó que la bonica puta mal educada va avançar dues passes més cap al Green Elf, es va fer endavant per mirar ben bé els ulls de la Mac i va dir, en anglès i sense aixecar la veu:

—Per què escup, vostè, quan parla?

—QUÈ DIUS?

La puta mal educada va avançar encara una altra passa. Ara era a menys d'un metre de l'Elf... i del seient del copilot on era l'Ed. Amb una veu una mica més alta, ara, i encara clavant els ulls als de la Mac, va dir:

—*¡Mírala! Iaia, vostè escup quan parla como una perra sata rabiosa con la boca llena de espuma, i t'està regalimant*

fins a tu *pendejocito allí*. ¡Tremenda pareja que hacen, *pendeja!*

Ara estava tan enfadada com la Mac, i començava a demostrar-ho.

La Mac no sabia ni una paraula d'espanyol, però les paraules en anglès que havien sortit de la cara sardònica de la puta mal educada ja eren prou insultants.

—NI SE T'ACUDEIXI PARLAR-ME AIXÍ! QUI ET PENSES QUE ETS? UNA MONA FASTIGOSA ÉS EL QUE ETS!

La puta mal educada va contraatacar:

—¡NO ME JODAS MÁS CON TUS GRITICOS!
¡VETE A LA MIERDA, PUTA!

Els crits de les dues dones i els insults que volaven com bales per davant de la cara pàl·lida i emblanquida de l'Ed en totes dues direccions el deixen petrificat. La llatina furiosa el travessa amb la mirada, com si no fos res més que aire, una nul·litat. Això l'humilia. Òbviament, hauria de fer valdre la seva masculinitat i posar fi a aquella confrontació. Però no s'atreveix a dir ni tan sols: «Ei, vosaltres dues, pareu!». No s'atreveix a dir-li a la Mac que, faci el que faci, s'equivoca, actuant així. S'ho sap de memòria. Podria tallar-lo a trossets durant la resta de la nit, fins i tot davant de tots els amics amb qui estan a punt de reunir-se i, com sempre, ell no sabia què dir. S'ho prendria com un home, per dir-ho d'alguna manera. I tampoc s'atreveix a protestar-li a la llatina. Com quedaria, això? El director del *Miami Herald* esbroncant, és a dir insultant, una *señora* cubana vestida a la moda! Aquesta és la meitat de tot l'espanyol que pot pronunciar: «*señora*». L'altra meitat és «*Sí, ¿cómo no?*». A més, els llatins tenen mal geni, especialment els cubans, si és que és cubana. I quina altra dona llatina de Miami podria ser tan osten-

tosament rica, a part d'una cubana? Pel que en sap, està a punt de trobar-se amb algun marit o xicot més que atractiu al restaurant, el típic que li posaria una demanda i encara l'humiliaria més. Els pensaments li giravolten pel cap. Les bales continuen volant rabents d'una banda a l'altra. La boca i la gola les té tan seques com el guix. Per què no paren, ja?

Parar? Sí, home! La Mac comença a xisclar:

—PARLA ANGLÈS, PATÈTICA IDIOTA! ETS A AMÈRICA, ARA! PARLA ANGLÈS!

Durant un instant, la puta mal educada sembla que ho entengui i calla. Després torna a adoptar l'aire calmat i altiu, i amb un somriure burleta diu, bastant suau:

—No, *mía malhablada puta gorda*, som a Mii-ah-mii ara! Tu a Mii-ah-mii ara!

La Mac es queda parada. Durant uns quants segons no pot ni parlar. Finalment, aconsegueix deixar anar entre dents «Puta mal educada!», va accelerar el Green Elf i va sortir d'allà amb un impuls tan fort que va fer gemegar l'Elf.

Els llavis de la Mac estaven tan premuts que la carn de sobre i de sota sobresortia com un globus. Bellugava el cap... no enfadada, li va semblar a l'Ed, sinó molt pitjor: humiliada. No podia ni mirar-lo. Els seus pensaments estaven segellats dins d'una càpsula on hi havia enquistat el que acabava de passar. :::::Tu guanyes, puta mal educada:::::

El Balzac's era ple de gom a gom. El brogit del local ja havia arribat fins a aquell punt àlgid de «Som-en-un-restaurant-de-puta-mare-no-és-genial?»... però la Mac va insistir a explicar tota l'anècdota en veu molt alta, prou

alta perquè sis dels seus amics la sentissin, de tan enfadada com estava... el Christian Cox, la Marietta Stillman... la xicota del Christian, la Jill-estima-el-Christian... el marit de la Marietta, el Thatcher... el Chauncey i la Isabel Johnson... sis anglos, anglos de debò com ells, Protestants Americans Anglosaxons... però, Déu meu, els ulls de l'Ed anaven en totes direccions. Aquells de la taula del costat podrien ser cubans. Déu sap que tenen pasta! Oh, sí! Allà! I els cambrers? Tenen aspecte de *latinos*, també... han de ser *latinos*... No escolta el sermó de la Mac, ja. Una frase li assalta el cap, provinent del no-res. «Tot-hom... tots... estan units per *llaços de sang*! La religió està morint... però tothom ha de creure en alguna cosa, encara. Seria insuportable —no es podria suportar— haver de reconèixer, al capdavall: “Per què continuo fingint? No sóc res més que un àtom atzarós dins d’un supercol·lisionador anomenat univers”. Però “creure en alguna cosa”, per definició, vol dir a cegues, de manera irracional, no? És a dir que si volem unir-nos, amics meus, només ens queda la sang, el llinatge que ens flueix pel cos. “*¡La Raza!*”, com criden els porto-riquenys. “*La Raça!*” crida tot el món. A tothom, a tothom de tot arreu, només li queda una cosa al cap: la sang!» Tothom, a tot arreu, no teniu cap altra opció que... *tornar a la sang!*